

Tình khúc thiêng liêng

Ta thức suốt đêm thâu ngòi mộng寐
Tìm vì sao huyền bí cõi xa mờ
Vì sao khuê hieu hát đỉnh sương mờ
Nay lại sáng giữa vòm trời tinh đầu

Sao hiện thể thành một nàng tiên nữ
Về yêu kiều tay áo phủ không gian
Bước du dương buông nhẹ tiếng hồ cầm
Đôi mắt ấy mơ màng qua giấc điệp

Ta thức suốt đêm thâu ngòi mộng đẹp
Gió bên ngàn thổi khúc thu ca
Có phải nàng کیا liễu yếu đào tơ
Theo gió thoảng tự cung trời xanh biếc

Nàng đem đến trần gian nhiều mộng đẹp
Như bướm vàng bay lượn giữa tầng không
Nàng bước trong thơ lượn giữa cầu vòng
Thả băng tuyết chập chùng bao ảo ảnh

Ta bỗng thấy toàn thân như buốt lạnh
Thả lời thơ theo gió nội mây ngàn
Thả lời thơ hoa bướm giữa không gian
Nàng bỗng nở nụ hồng xinh tuyệt thế

Ta mở vội cửa lòng người trần thế
Như mộng ngàn ra đón ánh chiều dương
Mà muôn thu nhân thế ngóng thiên đường
Ta lặng lẽ chờ nàng trong mộng tưởng

Gió đẩy mây trời sương mờ viễn tượng
Hiện sáng ngời trong một quả tim yêu
Đêm biếc thêm xanh lớp lớp thủy triều
Mùa xuân mới trong lòng ta lại đến

Ôi tiên nữ cùng ta không hò hẹn
Mùi hương trời sắc nước động hồn ta
Ý thơ thần ta lại xướng bi ca
Trong một lúc bỗng dưng buồn thao thiết

Đêm khuya khoắc trắng mờ như tiễn biệt
Bỗng xa xôi ngăn cách đến khôn cùng
Ta ngỡ nàng đem cả đóa phù dung
Màu sương tuyết lạnh lòng ta mãi mãi

Ôi đáng thời gian ! Hãy dừng bước lại
Ta yêu nàng đêm ngại ngõ tình yêu
Mắt ta sâu trán ta lạnh muôn chiều
Đem sương gió phủ hồn ta mãi mãi?

Đáng thời gian ! Bỗng đừng dừng bước lại
Bảo ta rằng nàng rất đổi yêu ta
Nàng đẹp như thơ năm tháng đậm đà
Giây phút thần tiên trở thành bất diệt

Và từ đó ta yêu nàng tha thiết
Ta quên mình là một gã tù nhân
Của thời gian xưa mỗi bước xa dần
Mùa xuân nọ giữ hồn ta vạm vỡ

Nghiêng vành nón nụ hồng nàng hé mở
Tà áo xanh như dệt mãi chiêm bao
Bước chân thon ghi dấu vết ban đầu
Hương tóc rối mùi trầm hương quyến chặt

Ta ngồi suốt đêm giữa trời khuya khoắc
Thả mộng vàng ôm ấp lấy người tiên
Thả chiêm bao đem đến giấc mơ hiền
Về trên gối của nàng tiên tuyệt thế!

Nàng đã mở tâm hồn về cõi thế
Nằm say sưa trong mộng ảo người thơ
Giòng sông ngân như đọng ý thu mờ
Đôi mắt ấy ôi một trời mộng ảo

Nàng dắt ta đi giữa trời hư ảo
Giữa biển vàng cát trắng phủ đầy sương
Dấu bước phiêu lưu điệp khúc đêm trường
Ta vội khép cửa phòng đơn chiếc quá

Điệp khúc tình yêu sóng lòng hồi hải
Vòng tay nào cho trọn kiếp yêu thương
Vành môi nào cho ấm lại tình trường
Đêm đã biến vào canh dài vạn cổ

Ta bỗng biến thành con người thiên cổ
Ôm mộng tình về một cõi hư không
Mà muôn năm còn lại tiếng tơ lòng.
Khúc ân ái giữa đêm mờ sương gió

Đêm về sáng hồn anh buồn dịu vợi
Đỉnh thiêng liêng nào trú ngụ thiên thu
Bay đi mãi giữa muôn ngàn tinh đầu
Tìm hương em xao xuyên mộng ngàn châu

Em vẫn đẹp muôn ngàn tia vũ trụ
Soi trần gian trong thanh sắc lạ thường
Em rực rỡ như hằng nga nguyệt điện
Về trang đài ấm cả một trời hương

Ta ngồi lại bên bờ kia Bắc Hải
Nhìn ba đào sóng dậy lấp trần gian
Bỗng em để lệ trào lên sóng mắt
Lòng bao dung thương xót vạn lầm than

Từ lúc đó nhân gian xây thần tượng
Hai tay gầy ôm chặt lấy hư không
Đời mộng uyển phù du như én lượn
Ôi tang thương trên phiếm đá u hồn

Giây cỏ mọc kéo dài quanh tượng bóng
Lão thời gian phủ mãi lớp rêu mờ
Giây phút ảo nào đâu em tuyệt vọng
Truyện ân tình bay mất tự ban sơ

Vẫn ngồi đợi dưới tà dương vạn cổ
Vẫn u hoài trên sóng sắc giai nhân
Đời biển lận ta bao lần đạp đổ
Giữa ngục tù tàn bạo cõi nhân gian

Về cõi thế em làm trang tuyệt sắc
Em trở thành thần tượng kẻ yêu thơ
Ta say đắm dâng nàng tiên diễm phúc
Chút tin thơ huyền ảo dưới trời thơ

Đêm trường sinh nhân gian mùa lễ hội
Ngôi đền thiêng nghi ngút khói hương trầm
Đời rạng rỡ em đi vào dự lễ
Nét diễm tình bát ngát cả không gian

Muôn điệu vũ tân kỳ theo sóng mắt
Muôn lời thơ yếu điệu vấn vương lòng
Trang sách mới của nàng tiên diễm sắc
Nở hoa vàng thả cánh lượn ngàn không

Cảnh thái bình thiên nhiên bày vẻ đẹp
Cỏ hoa tươi lớp lớp dưới chân hồng
Ta vẫn đợi dưới ánh chiều vạn thuở
Bước em về xao xuyến cả thình không

Ta vẫn đợi dưới tinh sương huyền diệu
Lời yêu đương trong những bước đi về
Ta hạnh phúc bên nụ hồng tuyệt thế
Bồng hôm nào ta cúi xuống đắm mê

Trăng vạn cổ tình si luôn trĩu hẹn
Với trần gian trăng hẹn lối trăng về
Lời ân ái trăng vẫn còn ấp ủ
Mối u tình cổ lụy dưới sơn khê

Ngày tận thế qua rồi như ảo ảnh
Như lân tinh soi sáng bước thặng trầm
Điệp khúc mới của tình yêu muôn thuở
Vẫn hiện thắm trên sóng mắt giai nhân

Ta dệt ý thơ thần em có biết
Quả tim hồng luôn rạo rực yêu đương
Lửa thiên thâu un đúc mối tình trường
Lò tạo hóa tạo thành trang tuyệt thế

Thân kiều diễm đã trở thành ngọc thể
Thân kiều diễm đã trở thành ngọc thể
Đôi mắt buồn soi mãi đến thiên thu
Ngồi bên nhau trên một đỉnh cô sào

Cứ lặng lẽ trao cho đời hương sắc
Tình bát ngát dư hương đời kiều bạt
Đã xa xôi theo một áng mây tàn
Nét phù du hiển hiện giữa thanh tân

Tay nắm khẽ tay nàng đêm dạ vũ
Đêm tân hôn đêm muôn loài luân vũ
Đêm xanh mờ phủ kín cả trần gian
Mắt thu xưa em khẽ động mi vàng

Hồi chuông đổ như một lần khấn nguyện
Hồi chuông động như một lần lay chuyển
Cả tinh cầu theo dấu vết em đi
Non nước vào thu mở hội xuân thì

Tình mộng đó trang thu mờ bất tận
Lời của đức tin của ngàn hy vọng
Trong thơ ta em tặng khẽ cho đời
Luôn nụ cười vạn thuở ngự trên môi

Từ lúc đó ngợi ca thần nữ chúa
Từ lúc đó chim vàng luôn nhảy múa
Bước em về trên mặt đất tương lai

Trần Tuấn Kiệt – 2013

Nguồn: <http://nguoivietnambonphuong.blogspot.com/search/label/TR%E1%BA%A6N%20TU%E1%BA%A4N%20KI%E1%BB%86T>

www.vietnamvanhien.org

